

Сара Адамс

Когато
Роси в
Рим

Превод от английски:
Росица Тодорова

 ciela

На моята баба Бети

*Иска ми се да беше успяла да прочетеш този роман,
защото щеше да се влюбиш в Мейбъл.*

*Ужасно ми липсва усмивката ти,
коледният ти пуловер и най-вече ти.*

„Родена съм с огромна нужда от обич
и ужасна потребност да я раздавам.“

– Одри Хепбърн

Глава 1

Амилия

Какво сега, всичко си е наред! Добре съм?
Поемам си дълбоко дъх и стягам пръсти малко по-здраво около волана.

– Да, Амилия, добре си. Направо фантастично. В момента си точно като Одри Хепбърн, вземаш живота си в свои ръце ии... – говориш на себе си – ...така че, може би не съвсем добре, но при дадените обстоятелства, да, почти добре – казвам високо, присвила очи към тъмния път зад предното стъкло. – Да. Почти добре става.

Само дето е пълна тъмница, а колата ми издава онзи шум, който прилича на дрънкането на стотинки, търкалящи се в барабана на сушилнята. Нищо не разбирам от коли, но си мисля, че хич не е хубаво да се чува подобен шум. Любимата ми малка тойота „Корола“ – колата, която е с мен още от гимназията, колата, в която на осемнайсетгодишна възраст за първи път чух моя песен по радиото, колата, която карах на път за „Фантом Рекърдс“, за да подпиша договор за запис преди десет години, – май вече е изпяла песента си. Не може да умре, та от нея още се носи миризмата на стари волейболни наколенки, просмукала се в тапицерията ѝ.

Не и днес, Сатана.

Потърквам арматурното табло, като че ли вътре в него може да има скрит джин, който само чака да изскочи и да ми изпълни три желания. Вместо това изпълнение на же-

лания съм възнаградена със загуба на обхват. Музиката, която слушам, секва, а Гугъл мапс вече не показва мъничката стрелка, дето трябваше да ме изведе от този забутан в пущинака път, любимо място на серийни убийци.

Бррр, като начало на филм на ужасите е. Мисля си, че съм точно като онова момиче във филма, на което всички зрители крещят „голяма си идиотка!“, докато трохи от пуканки се сипят от ухилените им усти, ламтящи за още ужасии. Божичко, дали не беше грешка? Боя се, че зарязах здравия разум въщи в Нашвил, заедно с желязната порта и системата за сигурност „Форт Нокс“. Както и Уил, моя фантастичен охранител, който стои на пост пред къщата и не позволява на хората да се промъкват в имота ми.

По-рано тази вечер мениджърката ми Сюзън и асистентката ѝ Клеър ме заринаха с информация за претъпкания график на предстоящите три седмици, след които заминаваме на деветмесечно световно турне. Проблемът е, че току-що приключих последния ден от изнурителните тримесечни репетиции за турнето. Почти всеки ден от последните три месеца беше посветен на заучаване на концертната хореография, на мизансцена, последни уточнения по сценария, убийствени упражнения и репетиции на песните – всичко това докато се усмихвам и си давам вид, че не се чувствам като купчина гниещ тор.

Седях мълчаливо, докато Сюзън говореше ли, говореше, а дългият ѝ пръст със свършен маникюр не преставаше да скролва екрана на айпада, пълен с бележки за графика. Бележки, за които би трябвало да се вълнувам. Които трябваше да съм поласкана да чуя! Но някъде по средата аз... изключих. Гласът ѝ придоби дрънчащия, кух тон на Чарли Браун и единственото, което чувах, беше блъскането на сърцето в ушите ми. Високо и болезнено. Вцепених се. Но най-много ме изплаши това, че Сюзън, изглежда, дори не го забеляза.

Това ме кара да се чудя дали не съм прекалено добра в прикриването. Дните ми минават по следния начин: усмихвам се ето така на този човек и кимам. *Да, благодаря.* Усмихвам се малко по-различно на онзи човек и кимам. *Но да, разбира се, че мога да го направя.* Съюзън ми дава сценарий, съвършено подготвен от моя пиар екип, и аз го запаметявам. *Любимият ми цвят е синият, почти същият като на дългата рокля на „Живанши“, която ще нося на Грамитата. Но да, наистина дължа голяма част от успеха си на моята любяща и предана майка. И ден не минава, без да усетя каква невероятна благословия е, че имам своята кариера и моите невероятни фенове.*

Учтива, учтива, учтива.

Гореща капка пада върху бедрото ми и осъзнавам, че плача. Не мисля, че би трябвало да плача, когато мисля за тези неща. Имам две награди „Грами“ и подписан договор за деветдесет милиона долара с водещ звукозаписен лейбъл в бизнеса, затова не би следвало да плача. Не бива да плача. И определено не трябва да съм посред нощ в старата си бръкма, бягаща трескаво от целия свят. В ума ми като библейски свитък се развива списъкът от хора, които ще подведа – не мога да понеса тази вина. До този момент не съм пропускала дори интервю. Мразя да разочаровам хората или да се държа така, сякаш моето време е по-ценно от тяхното. В началото на кариерата си се заклекх, че никога няма да позволя славата да замае главата ми. За мен е важно да се държа възможно най-отзивчиво – дори когато това ми е неприятно.

Но нещо в думите, с които Съюзън се сбогува с мен тази вечер, ме стресна.

– Рей – защото тя предпочита да ме нарича със сценичното ми име, вместо с истинското, Амилия, – изглеждаш уморена. Поспи малко повече тази нощ, за да не си подпухнала за снимките за интервюто зад кулисите с *Вог* утре.

Въпреки че... изтощеният вид напоследък отново се връща на мода... – Тя замислено впи очи в тавана и аз аха– аха очаквах сам Бог да ѝ изпрати отговор, загрижен за сенките под очите ми. – Всъщност, забрави, че го казах! Това ще събуди съчувствието на феновете ти и ще е повод за още приказки.

Обърна се и излезе – асистентката ѝ Клеър остана само още миг, колкото да ми хвърли последен колеблив поглед през рамо. Отвори уста, сякаш да каже нещо, и изведнъж почувствах, че отчаяно ми се иска наистина да каже. *Виж ме, моля те.*

– Лека нощ – рече тя накрая и излезе.

Останах дълго в звънтящата тишина, чудейки се как съм позволила да стигна дотук. И как да се измъкна от тази черупка, която несъзнателно сама съм създала? Това чувство за пустота започна да се обажда преди няколко години, но се надявах да е, защото ми е писнало от стила на живот в Ел Ей и имам нужда от промяна. Вдигнах си багажа и се преместих в Нашвил, Тенеси, където пак можех да съм близо до пулса на музикалната сцена, без да съм в кипящия ѝ център. Не се получи. Празнотата ме последва.

Някои хора се обръщат към семейството си при подобни проблеми, други се обръщат към приятели, а трети – хвърлят боб. Но аз се обърнах към единствения човек, който никога не ме беше разочаровал: Одри Хепбърн. Същата вечер затворих очи и плъзнах пръст по колекцията си от дивидита на Одри (да, аз още имам дивиди плейър) и започнах да броя *онче, бонче, счупено пиронче*, като накрая пръстът ми спря върху *Римска ваканция*. Подейства ми като земетресение. Във филма Одри играе ролята на принцеса Ан, която се чувства точно като мен – самотна и потисната, – затова се измъква в нощта, за да разгледа Рим. (Е, по-скоро да залита в нощта, защото е малко замаяна от хапче за сън, но това няма значение.)